A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2016. április 28.*

„Előzetes döntéshozatal — Az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek a kereskedelmi rendszere az Európai Unióban — 2003/87/EK irányelv — A 10a. cikk (5) bekezdése — A kibocsátási egységek kiosztásának módszere — Kibocsátási egységek ingyenes kiosztása — Az egységes, ágazatközi korrekciós tényező kiszámításának módja — 2011/278/EU határozat — A 15. cikk (3) bekezdése — 2013/448/EU határozat — 4. cikk — II. melléklet — Érvényesség”

A C-191/14., C-192/14., C-295/14., C-389/14. és C-391/14–C-393/14. sz. egyesített ügyekben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelmek tárgyában, amelyeket a Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (alsó-ausztriai regionális közigazgatási bíróság, Ausztria), a Raad van State (államtanács, Hollandia), valamint a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság, Olaszország) a Bírósághoz 2014. április 17-én, június 16-án, illetve augusztus 18-án érkezett, 2014. április 10-i (C-191/14. és C-192/14. sz. ügy), 2014. június 11-i (C-295/14. sz. ügy) illetve 2014. július 3-i (C-389/14. és C-391/14–C-393/14. sz. ügy) határozataival terjesztett elő az előtte

a **Borealis Polyolefine GmbH**

és

a **Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft** között (C-191/14),

az **OMV Refining & Marketing GmbH**

és

a **Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft** között (C-192/14),

a **DOW Benelux BV és társai**

és

a **Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu**

között (C-295/14),

az **Esso Italiana Srl**,

az **Eni SpA**,

a **Linde Gas Italia Srl**

* Az eljárás nyelvei: német, holland és olasz.

és

a **Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto**,

a **Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare**,

a **Ministero dell'Economia e delle Finanze**,

a **Presidenza del Consiglio dei Ministri**

között,

az **Edison SpA** részvételével (C-389/14),

az **Api Raffineria di Ancona SpA**

és

a **Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto**,

a **Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare**,

a **Ministero dello Sviluppo economico**

között,

az **Edison SpA** részvételével (C-391/14),

a **Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA**

és

a **Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto**,

a **Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare**,

a **Ministero dello Sviluppo economico**

között,

a **Cofely Italia SpA** részvételével (C-392/14),

valamint

a **Dalmine SpA**

és

a **Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto**,

a **Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare**,

a **Ministero dello Sviluppo economico**

között,

a **Cofely Italia SpA**,

a **Buzzi Unicem SpA** részvételével (C-393/14)

folyamatban lévő eljárásokban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: R. Silva de Lapuerta, az első tanács elnöke, a második tanács elnökeként eljárva, J. L. da Cruz Vilaça, A. Arabadjiev, C. Lycourgos és J.-C. Bonichot (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: K. Malacek tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. szeptember 3-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– a Borealis Polyolefine GmbH képviseletében B. Windisch-Altieri Rechtsanwältin és G. van Thuyne advocaat,

– az OMV Refining & Marketing GmbH képviseletében B. Windisch-Altieri Rechtsanwältin és G. van Thuyne advocaat,

– a DOW Benelux BV képviseletében par G. J. Maas-Cooymans és B. Ebben advocaten,

– az Esso Nederland BV és az ExxonMobil Chemical Holland BV képviseletében P. Wytinck, V. Y. van't Lam, A. ten Veen és B. Hoorelbeke advocaten,

– a Yara Sluiskil BV és társai képviseletében L. Spaans, H. van Geen és G. van Thuyne advocaten,

– a BP Raffinaderij Rotterdam BV és társai képviseletében N. H. van den Biggelaar és I. F. Kieft advocaten,

– az Esso Italiana Srl képviseletében par A. Capria, E. Gardini és A. Lirosi avvocati,

– az Eni SpA képviseletében L. Torchia, V. Vecchione és G. Fortuna avvocati,

– a Linde Gas Italia Srl képviseletében L. Biamonti, P. De Caterini és A. Lo Gaglio avvocati,

– az Api Raffineria di Ancona SpA képviseletében F. Carabba Tettamanti és G. Zurlo avvocati,

– a Lucchini in Amministrazione Straordinaria SpA és a Dalmine SpA képviseletében F. Bucchi és V. La Rosa avvocati,

– a Buzzi Unicem SpA képviseletében M. Protto és C. Vivani avvocati,

– a holland kormány képviseletében M. Bulterman, C. S. Schillemans, M. de Ree és J. Langer, meghatalmazotti minőségben,

– a német kormány képviseletében T. Henze és K. Petersen, meghatalmazotti minőségben,

– a spanyol kormány képviseletében A. Gavela Llopis és L. Banciella Rodríguez-Miñón, meghatalmazotti minőségben,

– az Európai Bizottság képviseletében E. White, C. Hermes, K. Mifsud-Bonnici, E. Manhaeve és L. Pignataro-Nolin, meghatalmazotti minőségben,

a főtanácsnok indítványának a 2015. november 12-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelmek egyrészt a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat (HL L 130., 1. o.) 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességére, másrészt pedig az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2013. szeptember 5-i 2013/448/EU bizottsági határozat (HL L 240., 27. o.) 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességére vonatkoznak.

2 E kérelmeket olyan jogviták keretében terjesztették elő, amelyek üvegházhatást okozó gázokat termelő vállalkozások, valamint az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységeinek (a továbbiakban: kibocsátási egységek) az ingyenes kiosztására Olaszországban, Hollandiában és Ausztriában hatáskörrel rendelkező nemzeti hatóságok között vannak folyamatban a kibocsátási egységeknek a 2013-tól 2020-ig tartó időszakot érintő kiosztására vonatkozó, a 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvvel (HL L 140., 63. o.) módosított, az üvegházhatást okozó gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének létrehozásáról és a 96/61/EK tanácsi irányelv módosításáról szóló, 2003. október 13-i 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 275., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 15. fejezet, 7. kötet, 631. o.; a továbbiakban: 2003/87 irányelv) 10a. cikkének (5) bekezdésében előírt egységes ágazatközi korrekciós tényező (a továbbiakban: korrekciós tényező) alkalmazásával elfogadott nemzeti határozatok érvényessége tárgyában.

Jogi háttér

A 2003/87 irányelv

3 A 2003/87 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Ezen irányelvet az I. mellékletben felsorolt tevékenységekből származó kibocsátásokra és a II. mellékletben felsorolt üvegházhatású gázokra kell alkalmazni.”

4 Ezen irányelv 3. cikkének e), f), t) és u) pontja a következő fogalommeghatározásokat írja elő:

„e) »létesítmény«: minden olyan helyhez kötött műszaki egység, amelyben egy vagy több, az I. számú mellékletben felsorolt tevékenység vagy bármely más, azzal közvetlenül együtt járó tevékenység folyik, illetőleg amely műszakilag kapcsolódik az adott telephelyen folytatott tevékenységhez, és amely hatással lehet a kibocsátásokra és a légszennyezésre;

f) »üzemeltető«: bármely személy, aki létesítményt üzemeltet vagy irányít, illetve – amennyiben erre a nemzeti jogszabály lehetőséget ad –, akire a létesítmény műszaki működése feletti gazdasági döntéshozatali hatáskört ruházták;

[...]

t) »égetés«: tüzelőanyagok oxidálása függetlenül az e folyamat révén előállított hő-, elektromos vagy mechanikai energia felhasználási módjától, valamint az ehhez közvetlenül kapcsolódó valamennyi tevékenység, beleértve a hulladékgázok tisztítását;

u) »villamosenergia-termelő«: olyan létesítmény, amely 2005. január 1-jén vagy azt követően harmadik felek számára történő értékesítésre szánt villamos energiát termelt, és amelyben az I. mellékletben felsorolt tevékenységek közül kizárólag »tüzelőanyagok égetését« végzik.”

5 A 2003/87 irányelv 9. cikke, melynek címe „Közösségi kibocsátásiegység-mennyiség”, a következőket írja elő:

„A 2013-tól kezdve közösségi szinten évente kiadható kibocsátásiegység-mennyiség a 2008 és 2012 közötti időszak közepétől kezdve lineárisan csökken. A szóban forgó mennyiség a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervekről elfogadott bizottsági határozatokkal összhangban a tagállamok által kiadott kibocsátási egységek átlagos évi teljes mennyiségéhez viszonyítva 1,74%-os lineáris tényező szerint csökken.

A Bizottság – a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervekről elfogadott bizottsági határozatokkal összhangban a tagállamok által kiadott vagy kiadandó teljes mennyiségek alapján – 2010. június 30-ig közzéteszi a 2013. évre vonatkozó kibocsátási egységek közösségi szintű abszolút mennyiségét.

[...]”

6 Az említett irányelv 9a. cikke, melynek címe „A közösségi kibocsátásiegység-mennyiség kiigazítása”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) A kibocsátási egységek 2013. január 1-jétől kiadandó mennyiségét a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszerben a 24. cikk (1) bekezdése értelmében részt vevő létesítmények tekintetében ki kell igazítani oly módon, hogy tükrözze az e létesítmények tekintetében a közösségi rendszerbe való bekapcsolódásuk időszakában kiadott kibocsátási egységek átlagos éves mennyiségének a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel módosított értékét.

(2) A közösségi rendszerbe csak 2013-tól bekapcsolódó, az I. mellékletben felsorolt tevékenységeket folytató létesítmények tekintetében a tagállamok biztosítják, hogy e létesítmények üzemeltetői a megfelelő illetékes hatóságnak kellően megalapozott és független hitelesítő által hitelesített kibocsátásadatokat nyújtsanak be annak érdekében, hogy ezeket az adatokat a kiadandó közösségi kibocsátási egységek mennyiségének kiigazítása során figyelembe lehessen venni.

Ezeket az adatokat – a 14. cikk (1) bekezdése alapján elfogadott rendelkezésekkel összhangban – 2010. április 30-ig kell a megfelelő illetékes hatóságnak benyújtani.

Ha a benyújtott adatok kellően megalapozottak, az illetékes hatóság erről 2010. június 30-ig értesíti a Bizottságot; ennek alapján a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel kiigazított, kiadandó kibocsátásiegység-mennyiséget megfelelően ki kell igazítani. A CO_2-n kívüli egyéb üvegházhatású gázokat kibocsátó létesítmények esetében az illetékes hatóság a létesítmény kibocsátáscsökkentési potenciáljának megfelelően alacsonyabb kibocsátásmennyiséget jelenthet be.

(3) A Bizottság az (1) és a (2) bekezdés szerint kiigazított mennyiségeket 2010. szeptember 30-ig közzéteszi.

[...]”

7 Ugyanezen irányelv 10. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok 2013-tól kezdődően a 10a. és 10c. cikkel összhangban ingyenesen ki nem osztott valamennyi kibocsátási egységet árverés útján értékesítik. 2010. december 31-ig a Bizottság meghatározza és közzéteszi az árverésre bocsátandó kibocsátási egységek becsült mennyiségét.”

8 A 2003/87 irányelv 10a. cikke, melynek címe „A harmonizált ingyenes kiosztás közösségi szintű átmeneti szabályai”, a következőket írja elő:

„(1) A Bizottság 2010. december 31-ig közösségi szintű, teljes mértékben harmonizált végrehajtási intézkedéseket fogad el a kibocsátási egységek a (4), az (5), a (7) és a (12) bekezdésben említett kiosztására vonatkozóan, ideértve a (19) bekezdés harmonizált alkalmazásához szükséges bármely rendelkezést is.

Az ezen irányelv nem alapvető fontosságú elemeinek kiegészítéssel történő módosítására irányuló fenti intézkedéseket a 23. cikk (3) bekezdésében előírt ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban kell elfogadni.

Az első albekezdésben előírt intézkedések lehetőség szerint közösségi szintű előzetes referenciaértékeket határoznak meg annak biztosítására, hogy a kiosztás módja ösztönözze az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energiafelhasználás tekintetében hatékony műszaki megoldásokat, figyelembe véve a leghatékonyabb műszaki megoldásokat, a helyettesítő megoldásokat, az alternatív termelési folyamatokat, a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelést, a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést, a biomassza-használatot, valamint a CO_2 elkülönítését és tárolását, amennyiben rendelkezésre állnak ilyen létesítmények, továbbá az intézkedések nem ösztönöznek a kibocsátás növelésére. Villamosenergia-termelés kapcsán ingyenesen nem osztható ki kibocsátási egység, a 10c. cikk hatálya alá tartozó esetek és a hulladékgázokból előállított villamos energia kivételével.

Az egyes ágazatokban és alágazatokban a referenciaértékeket elviekben a termékek – és nem a ráfordítások – alapján kell kiszámítani, az üvegházhatású gázkibocsátás csökkentésének és az energiahatékonysági megtakarításnak az érintett ágazat vagy alágazat termelési folyamata során való maximalizálása érdekében.

Az egyes ágazatokra és alágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek rögzítésére szolgáló elvek meghatározása során a Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

Azt követően, hogy a Közösség olyan nemzetközi éghajlatváltozási megállapodást hagy jóvá, amely az üvegházhatású gázok tekintetében a Közösségben megvalósulóval összemérhető mértékű kibocsátáscsökkentésekre kötelez, a Bizottság a fenti intézkedéseket felülvizsgálja annak érdekében, hogy ingyenes kiosztásra csak akkor kerülhessen sor, ha az a megállapodásra figyelemmel teljes mértékben indokolt.

(2) Az egyes ágazatokra vonatkozó előzetes referenciaértékek meghatározására szolgáló elvek rögzítése során a kiindulópontot az ágazat vagy alágazat közösségi létesítményei leghatékonyabb 10%-ának 2007[és] 2008 közötti átlagteljesítménye adja. A Bizottság konzultál az érdekelt felekkel, köztük az érintett ágazatokkal és alágazatokkal.

A 14. és a 15. cikk értelmében elfogadott rendeletek az előzetes referenciaértékek meghatározása céljából harmonizált szabályokat alakítanak ki a termeléssel kapcsolatos üvegházhatású gázkibocsátás nyomon követésére, jelentésére és ellenőrzésére.

(3) A (4) és (8) bekezdésre is figyelemmel és a 10c. cikkre tekintet nélkül nem részesülhetnek ingyenes kiosztásban a villamosenergia-termelők, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítmények, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékek és a szén-dioxid tárolóhelyek.

(4) Ingyenes kiosztásban részesül a távfűtés és a 2004/8/EK irányelv értelmében vett nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés a gazdaságilag indokolt módon, kereslet kielégítése céljából folytatott hőtermelés vagy hűtési szolgáltatások tekintetében. 2013-tól kezdődően minden évben az e létesítmények számára e hőtermelés tekintetében kiosztott kibocsátási egységek mennyiségét a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel ki kell igazítani.

(5) A (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó, és nem új belépő létesítmények részére kiosztandó kibocsátásiegység-mennyiség kiszámításának alapját képező éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség nem haladhatja meg az alábbiak összegét:

a) a 9. cikknek megfelelően meghatározott teljes éves közösségi kibocsátásiegység-mennyiség megszorozva a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó kibocsátásoknak a 2008 és 2012 közötti időszakban a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített átlagkibocsátásában képviselt részarányával; és

b) a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó, a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítményekből származó, 2005 és 2007 közötti teljes hitelesített éves átlagkibocsátás, kiigazítva a 9. cikkben említett lineáris tényezővel.

Szükség esetén [korrekciós tényezőt] kell alkalmazni.

[...]

(7) A 2013-tól 2020-ig terjedő időszakban a 9. és a 9a. cikkel összhangban meghatározott közösségi kibocsátásiegység-mennyiség öt százalékát el kell különíteni az új belépők részére; az új belépőknek az e cikk (1) bekezdése értelmében elfogadott szabályokkal összhangban összesen legfeljebb ennyi kibocsátási egység osztható ki. [...]

A kiosztandó mennyiséget a 9. cikkben előírt lineáris tényezővel ki kell igazítani.

Villamosenergia-termelés céljából új belépőknek nem osztható ki ingyenesen kibocsátási egység.

[...]

(11) A 10b. cikk rendelkezéseire is figyelemmel az e cikk (4)–(7) bekezdése értelmében 2013-ban ingyenesen kiosztott kibocsátásiegység-mennyiségnek az (1) bekezdésben előírt intézkedésekkel összhangban meghatározott mennyiség 80%-ának kell megfelelnie. Ezt követően az ingyenesen kiosztott mennyiséget évente mindig azonos mennyiséggel úgy kell csökkenteni, hogy 2020-ra 30%-ot érjen el, majd 2027-re megszűnjön az ingyenes kiosztás.

[...]”

9 A 2003/87 irányelv 11. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az illetékes hatóság minden évben február 28-ig kiadja az adott évben szétosztandó, a 10., a 10a. és a 10c. cikkel összhangban kiszámított kibocsátásiegység-mennyiséget.”

10 Ezen irányelv 23. cikkének (3) bekezdése a következőket írja elő:

„Az e bekezdésre történő hivatkozáskor az 1999/468/EK határozat 5a. cikkének (1)–(4) bekezdését és 7. cikkét kell alkalmazni, 8. cikkének rendelkezéseire is figyelemmel.”

A 2009/29/EK irányelv

11 A 2003/87/EK irányelvnek az üvegházhatású gázok kibocsátási egységei Közösségen belüli kereskedelmi rendszerének továbbfejlesztése és kiterjesztése tekintetében történő módosításáról szóló, 2009. április 23-i 2009/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 140., 63. o.) (3), (5), (13), (14), (19) és (21) preambulumbekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(3) A 2007. márciusi Európai Tanács határozottan elkötelezte magát amellett, hogy 2020-ra a Közösség legalább 20%-kal, illetve – amennyiben más fejlett országok is vállalják a kibocsátások hasonló csökkentését, valamint a gazdaságilag fejlettebb fejlődő országok kötelezettségeikhez és lehetőségeikhez mérten szintén megfelelően hozzájárulnak a folyamathoz – 30%-kal az 1990. évi szint alá csökkenti az üvegházhatású gázok teljes kibocsátását. 2050-re az üvegházhatású gázok globális kibocsátását legalább 50%-kal az 1990. évi szint alá kell csökkenteni. [...]

[...]

(5) Az említett hosszú távú célkitűzések elérése érdekében célszerű meghatározni azt a kiszámítható menetrendet, amely szerint a közösségi rendszer hatálya alá tartozó létesítmények kibocsátását csökkenteni kell. Az üvegházhatású gázok kibocsátásának 20%-kal az 1990. évi szint alá történő csökkentésére irányuló, a Közösség által vállalt kötelezettség költséghatékony teljesítéséhez az említett létesítményeknek kiosztott kibocsátási egységek számának 2020-ra 21%-kal ezen intézmények 2005. évi kibocsátási szintje alá kell csökkennie.

[...]

(13) A kibocsátási egységeknek a Közösség egészére kiterjedő mennyiségét a 2008 és 2012 közötti időszak felétől számítva egyenletesen csökkenteni kell, biztosítva, hogy a kibocsátáskereskedelmi rendszer fokozatos és kiszámítható kibocsátáscsökkenést eredményezzen az említett időszakban. A kibocsátási egységek éves csökkenésének a tagállamok által – a tagállamoknak a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási tervéről szóló bizottsági határozatok alapján – kibocsátott kibocsátási egységek 1,74%-ával azonos mértékűnek kell lennie annak érdekében, hogy a közösségi rendszer költséghatékony módon járuljon hozzá a kibocsátások vonatkozásában a Közösség által 2020-ra vállalt legalább 20%-os kibocsátáscsökkentési kötelezettség teljesítéséhez.

(14) [...] A 2008 és 2012 közötti időszakra érvényes kibocsátási egységek kiadását követően a Bizottság közzéteszi a Közösség egészére vonatkozó kibocsátási mennyiséget. A Közösség egészére vonatkozó mennyiséget ki kell igazítani azon létesítmények vonatkozásában, amelyeket a 2008 és 2012 közötti időszakban vagy 2013-tól bevonnak vagy kizárnak a közösségi rendszerből [helyesen: bevonnak a közösségi rendszerbe, vagy kizárnak abból].

(19) Következésképpen 2013-tól főszabályként a teljes mennyiséget árverés útján kell értékesíteni a villamosenergia-ágazat esetében, figyelembe véve annak lehetőségeit a szén-dioxid-kibocsátás növekvő költségének áthárítására, továbbá nem adható ingyenes kiosztás a CO2-megkötésre és -tárolásra, mivel ezt a tevékenységet azzal kell ösztönözni, hogy a tárolt kibocsátások ellenében nem kell kibocsátási egységeket leadni. [...]

[...]

(21) A közösségi rendszer hatálya alá tartozó más ágazatok esetében olyan átmeneti rendszert kell bevezetni, amelyben a 2013. évi ingyenes kiosztás a 2005 és 2007 közötti időszakban a teljes közösségi kibocsátásiegység-mennyiség annyi százalékának megfelelő összeg 80%-a, amennyit az említett létesítmények a teljes éves közösségi kibocsátásiegység-mennyiséghez viszonyítva kibocsátottak. Ezt követően az ingyenes kiosztást minden évben egyenlő összegekkel kell csökkenteni, ami 2020-ban 30%-os ingyenes kiosztást eredményez, azzal a céllal, hogy 2027-re elérjék az ingyenes kiosztás megszűnését.”

A 2011/278 határozat

12 A 2011/278 határozat (21) és (32) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(21) Amennyiben két vagy több létesítmény között mérhető hő van kereskedelmi forgalomban, a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásának az egyik létesítmény hőfogyasztásán kell alapulnia, és figyelembe kell vennie a CO_2-kibocsátás-áthelyezés kockázatát. Így annak biztosítása érdekében, hogy az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek száma független legyen a hőellátási struktúrától, a kibocsátási egységeket a hőfogyasztó részére kell kiosztani.

[…]

(32) Ugyancsak helyénvaló, hogy a termék-referenciaértékek figyelembe vegyék a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyerést és a felhasználásukhoz kapcsolódó kibocsátásokat. Ennek érdekében azon termékek referenciaértékeinek meghatározásánál, amelyek előállítása hulladékgázokat keletkeztet, a hulladékgázok szén-dioxid-tartalmát nagymértékben figyelembe vették. Amennyiben a hulladékgázokat a termelési folyamatból a vonatkozó termék-referenciaérték rendszerhatárain kívülre exportálják és hőtermelés céljából az I. mellékletben meghatározott, referenciaértékkel rendelkező folyamat rendszerhatárain kívül elégetik, a kapcsolódó kibocsátásokat úgy kell figyelembe venni, hogy a hő- vagy tüzelőanyag-referenciaérték alapján további kibocsátási egységeket osztanak ki. Azon általános elv fényében, miszerint bármely villamosenergia-termeléssel kapcsolatban nem oszthatók ki ingyenesen kibocsátási egységek, nehogy szükségtelenül torzuljon a verseny az ipari létesítményeknek szolgáltatott villamos energia piacain, és figyelembe véve a villamos energia árában foglalt szén-dioxid-árakat, helyénvaló, hogy amennyiben a hulladékgázokat a termelési folyamatból a vonatkozó termék-referenciaérték rendszerhatárain kívülre exportálják, és villamos energia termelése céljából elégetik, a vonatkozó termék-referenciaértékbe beszámított hulladékgáz széngáztartalmán túl ne osszanak ki kibocsátási egységeket.”

13 A 2011/278 határozat 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„[...]

(2) E számítás alkalmazásában a tagállamok először is minden létesítményrész esetében külön-külön határozzák meg az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes számát a következők szerint:

a) minden termék-referenciaérték szerinti létesítményrész esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma az e termék-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a termékkel kapcsolatos vonatkozó múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;

b) valamint
   i. a hő-referenciaérték szerinti létesítményrész esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma a mérhető hőre vonatkozó hő-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a mérhető hő fogyasztására vonatkozó, hővel kapcsolatos múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;
   ii. a tüzelőanyag-referenciaérték szerinti létesítményrész esetében valamely adott évre ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves száma a tüzelőanyag-referenciaérték I. mellékletben említett értéke és a tüzelőanyag-fogyasztásra vonatkozó, tüzelőanyaggal kapcsolatos múltbeli tevékenységi szint szorzatának felel meg;
   iii. a technológiai kibocsátás szerinti létesítményrész esetében a kibocsátási egységek valamely adott évre ingyenesen kiosztott előzetes éves száma a folyamathoz kapcsolódó múltbeli tevékenységi szint 0,9700-del megszorzott értékének felel meg.

[...]

(9) A 2003/87/EK irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó létesítmények kivételével az egyes meglévő létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmennyisége a (7) bekezdéssel összhangban meghatározott létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a 15. cikk (3) bekezdésével összhangban meghatározott [korrekciós tényezővel] megszorzott előzetes éves összmennyisége.

A [2003/87] irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó és a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosult létesítmények esetében az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmennyisége az egyes létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a (7) bekezdéssel összhangban meghatározott, és a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (4) bekezdésében említett lineáris szorzótényezővel kiigazított előzetes éves összmennyisége, amelynek meghatározásakor referenciául az adott létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységeknek a 2013. évi előzetes éves összmennyisége szolgál.”

14 A 2011/278 határozat 15. cikke, melynek címe „Nemzeti végrehajtási intézkedések”, a következőket írja elő:

„(1) A [2003/87] irányelv 11. cikkének (1) bekezdésével összhangban a tagállamok 2011. szeptember 30-ig a Bizottság által rendelkezésre bocsátott elektronikus formanyomtatvány kitöltésével megküldik a Bizottságnak a [2003/87] irányelv hatálya alá tartozó, területükön működő létesítmények listáját, amely az 5. cikk szerint azonosított létesítményeket is tartalmazza.

[...]

(3) Az e cikk (1) bekezdésében említett lista kézhezvételét követően a Bizottság értékeli az egyes létesítményeknek a listába történő felvételét és az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek kapcsolódó éves összmennyiségét.

Miután minden tagállam értesíti a Bizottságot a 2013–2020 közötti időszakban ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségéről, a Bizottság meghatározza a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett [korrekciós tényezőt]. Ennek meghatározása a

következőképpen történik: a 2013 [és] 2020 közötti időszak minden évében – a VI. mellékletben említett tényezők alkalmazása nélkül – a villamosenergia-termelő létesítmények figyelmen kívül hagyásával ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségeinek összegét össze kell vetni a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével összhangban kiszámított éves kibocsátásiegység-mennyiségekkel a villamosenergia-termelőnek vagy új belépőnek nem minősülő létesítmények esetében, figyelembe véve az említett irányelv 9. cikkének megfelelően meghatározott éves uniós összmennyiségből való vonatkozó részesedést, és az uniós rendszerbe csak 2013-tól felvett vonatkozó kibocsátási mennyiségeket.

(4) Amennyiben a Bizottság nem utasítja el valamely létesítmény e listába való felvételét, beleértve az e létesítmény számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek éves előzetes összmennyiségét is, az érintett tagállam e határozat 10. cikkének (9) bekezdésével összhangban meghatározza a 2013–2020 közötti időszak minden évében ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves mennyiségét.

[…]”

A 2013/448 határozat

15 A 2013/448 határozat (22), (23) és (25) preambulumbekezdésének a következő szövege:

„(22) A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdése korlátozza az irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá nem tartozó létesítmények részére ingyenesen kiosztandó kibocsátásiegység-mennyiség kiszámításának alapját képező éves maximális kibocsátásiegység-mennyiséget. Ez a korlát a [2003/87] irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontjában említett két elemből áll, a Bizottság mindkettőt a [2003/87] irányelv 9. és 9a. cikkének megfelelően meghatározott mennyiségek, az uniós nyilvántartásban rendelkezésre álló nyilvános adatok, valamint a tagállamok által szolgáltatott információk – különösen a villamosenergia-termelők és a [2003/87] irányelv 10a. cikkének (3) bekezdésében említett, ingyenes kiosztásra nem jogosult egyéb létesítmények kibocsátásainak aránya, valamint [a kibocsátási egységek európai uniós kereskedelmi rendszerébe] csak 2013-tól felvett létesítmények 2005 és 2007 közötti hitelesített kibocsátásaira vonatkozó információk, ha rendelkezésre állnak ilyenek – alapján állapította meg, figyelembe véve az üvegházhatású gázok globális felmelegedési potenciáljára vonatkozó legújabb tudományos adatokat is.

(23) A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében meghatározott korlát nem léphető túl, ezt egy éves [korrekciós tényező] alkalmazása biztosítja, amely szükség esetén egységes módon csökkenti valamennyi, ingyenes kiosztásra jogosult létesítmény ingyenes kibocsátási egységeinek számát. A tagállamoknak figyelembe kell venniük ezt a tényezőt, amikor az előzetes kiosztások és e határozat alapján meghatározzák a létesítményeknek kiosztott végleges éves mennyiségeket. A [2011/278] határozat 15. cikkének (3) bekezdése előírja a Bizottság számára, hogy meg kell határoznia [a korrekciós tényezőt]; ez úgy történik, hogy a Bizottság az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek tagállamok által benyújtott, előzetes éves összmennyiségeinek összegét a [2011/278] határozat 15. cikkének (3) bekezdésében szereplő módon összeveti a 10a. cikk (5) bekezdésében meghatározott korláttal.

[...]

(25) A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében meghatározott korlát 2013-ban 809 315 756 kibocsátási egység. Ennek a korlátnak a meghatározásához a Bizottság először információkat gyűjtött a tagállamoktól és az EGT-tag EFTA-országoktól arra vonatkozóan, hogy a létesítmények villamosenergia-termelőnek vagy a [2003/87] irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó más létesítménynek minősülnek-e. A Bizottság ezt követően meghatározta, hogy az említett előírás hatálya alá nem tartozó, de 2008 és 2012 között [a kibocsátási egységek

európai uniós kereskedelmi rendszerének] keretébe tartozó létesítmények a 2005 és 2007 közötti időszakban milyen arányban részesedtek a kibocsátásokból. A Bizottság ezután ezt a 34,78289436% arányt alkalmazta a [2003/87] irányelv 9. cikke alapján meghatározott mennyiségre (1 976 784 044 kibocsátási egység). Ennek a számításnak az eredményéhez a Bizottság ezután hozzáadott 121 733 050 kibocsátási egységet a releváns létesítmények 2005 és 2007 közötti hitelesített éves átlagkibocsátásai alapján, figyelemmel [a kibocsátási egységek európai uniós kereskedelmi rendszerének a] 2013-tól felülvizsgált alkalmazási körére is. A Bizottság ehhez a tagállamok és az EGT-tag EFTA-országok által a kvóta kiigazítása céljából megadott információkat használta. Azokban az esetekben, amelyekben nem álltak rendelkezésre a 2005 és 2007 közötti időszak hitelesített éves kibocsátásai, a Bizottság – a lehetséges mértékben – a későbbi évek hitelesített kibocsátásainak releváns számadatait extrapolálta az 1,74%-os tényező fordított irányban történő alkalmazásával. A Bizottság konzultált a tagállami hatóságokkal, és megerősítést kapott azoktól az ezzel kapcsolatban felhasznált információkra és adatokra vonatkozóan. A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében meghatározott korlátnak és az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves mennyiségei összegének a [2011/278] határozat VI. mellékletében említett tényezők alkalmazása nélküli összevetése adja meg az e határozat II. mellékletében meghatározott éves [korrekciós tényezőt].”

16 A 2013/448 határozat 4. cikke a következőképpen rendelkezik:

„A [2003/87] irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett és a [2011/278] határozat 15. cikkének (3) bekezdésével összhangban meghatározott [korrekciós tényezőt] e határozat II. melléklete határozza meg.”

17 A 2013/448 határozat II. melléklete a következőket írja elő:

„Év	Ágazatközi korrekciós tényező
2013	94,272151%
2014	92,634731%
2015	90,978052%
2016	89,304105%
2017	87,612124%
2018	85,903685%
2019	84,173950%
2020	82,438204%”

Az alapeljárások és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

A C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben

18 A Borealis Polyolefine GmbH (a továbbiakban: Borealis) és az OMV Refining & Marketing GmbH (a továbbiakban: OMV) a 2013-tól 2020-ig terjedő időszak éveire vonatkozóan kibocsátási egységek ingyenes kiosztására jogosultak. A Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (mezőgazdasági és erdőgazdálkodási, környezetvédelmi és vízgazdálkodási miniszter) a korrekciós tényező alkalmazásával határozatokban állapította meg az ezen időszakra vonatkozóan a Borealisnak és az OMV-nek kiosztandó kibocsátási egységek végleges mennyiségét.

19 A Borealis és az OMV a C-191/14. sz. ügyben, illetve a C-192/14. sz. ügyben a Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (alsó-ausztriai regionális közigazgatási bíróság) előtt keresetet indított e határozatokkal szemben. A keresetük alátámasztása érdekében többek között arra hivatkoznak, hogy a 2011/278 és a 2013/448 határozat részlegesen érvénytelen. A 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése ugyanis, amely a korrekciós tényező kiszámítására vonatkozó módszereket megállapítja, valamint a 2013/448 határozat 4. cikke, amellyel a Bizottság e tényezőt meghatározta, a 2003/87 irányelvnek, és különösen ezen utóbbi irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének a lényeges elemeit módosítják. Így e két előbbi rendelkezés jogellenes, ahogyan azok a nemzeti határozatok is, amelyekben a tényezőt alkalmazzák.

20 E körülmények között a Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (alsó-ausztriai regionális közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben a 10a. cikk (5) bekezdésének a) és b) pontja szerinti számítás alapjából kizárja a 2003/87 irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozó létesítmények által termelt hulladékgázokkal, illetve a 2003/87 irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozó létesítmények által felhasznált és kapcsolt energiatermelésű létesítményekből származó hővel összefüggő kibocsátásokat, amely utóbbi létesítmények tekintetében a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése és 10a. cikkének (4) bekezdése, valamint a 2011/278 határozat értelmében az ingyenes kiosztás megengedett?

2) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e 2003/87 irányelv – önmagában és/vagy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 3. cikkének e) és u) pontját, amennyiben úgy rendelkezik, hogy a – 2003/87 irányelv I. melléklete alá tartozó létesítmények által termelt – hulladékgázokkal, illetve a 2003/87/EK irányelv I. mellékletének hatálya alá tartozó létesítményekben felhasznált és kapcsolt energiatermelésű létesítményektől beszerzett hővel összefüggő CO_2-kibocsátások »villamosenergia-termelők« kibocsátásainak tekintendők?

3) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e a 2003/87 irányelv céljait, amennyiben aszimmetriát teremt, mivel a hulladékgázok égetésével és a kapcsolt energiatermelés útján termelt hővel összefüggő kibocsátásokat kizárja a 10a. cikk (5) bekezdésének a) és b) pontja szerinti számítás alapjából, míg e kibocsátások vonatkozásában a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése és 10a. cikkének (4) bekezdése, valamint a 2011/278 határozat értelmében ingyenes kiosztásra kerülhet sor?

4) Érvénytelen-e a 2011/278 határozat, és sérti-e az EUMSZ 290. cikket és a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése akképpen módosítja a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének a) és b) pontját, hogy »a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó létesítmények[re]« való hivatkozást »a villamosenergia-termelőnek nem minősülő létesítmények[re]« való hivatkozással helyettesíti?

5) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e a 2003/87 irányelv 23. cikkének (3) bekezdését, amennyiben e határozat nem [a Bizottságra ruházott végrehajtási hatáskörök gyakorlására vonatkozó eljárások megállapításáról szóló, 1999. június 28-i] 1999/468/EK tanácsi határozat [HL L 184., 23. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 124. o.] 1999/468 tanácsi határozat 5a. cikkében és [a Bizottság végrehajtási hatásköreinek gyakorlására vonatkozó tagállami ellenőrzési mechanizmusok szabályainak és általános elveinek megállapításáról szóló, 2011. február 16-i] 182/2011/EU [európai parlamenti és tanácsi] rendelet [HL L 55., 13. o.] 12. cikkében előírt, ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárás alapján került elfogadásra?

6) Úgy értelmezendő-e az Európai Unió Alapjogi Chartájának [a továbbiakban: Charta] 17. cikke, hogy az kizárja az ingyenes kiosztások egy [korrekciós tényező] jogellenes kiszámítása alapján történő visszatartását?

7) Úgy értelmezendő-e a 2003/87 irányelv – önmagában vagy a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 10a. cikkének (5) bekezdése, hogy az kizárja az olyan nemzeti jogszabály alkalmazását, amely valamely tagállamban az ingyenes kiosztásokra a 2013/448 határozat 4. cikkében és II. mellékletében rögzített, jogellenesen kiszámított [korrekciós tényező] alkalmazását írja elő?

8) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben csak a 2008-tól a közösségi rendszerbe tartozó létesítményekből származó kibocsátásokat foglalja magában, és így kizárja az olyan tevékenységekkel összefüggő kibocsátásokat, amelyek 2008-tól a közösségi rendszerbe tartoztak (a 2003/87 irányelv módosított I. mellékletében szerepeltek), ha e tevékenységekre olyan létesítményekben került sor, amelyek már 2008 előtt a közösségi rendszerbe tartoztak?

9) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat, és sérti-e a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, amennyiben csak a 2013-tól a közösségi rendszerbe tartozó létesítményekből származó kibocsátásokat foglalja magában, és így kizárja az olyan tevékenységekkel összefüggő kibocsátásokat, amelyek 2013-tól a közösségi rendszerbe tartoztak (a 2003/87 irányelv módosított I. mellékletében szerepeltek), ha e tevékenységekre olyan létesítményekben került sor, amelyek már 2013 előtt a közösségi rendszerbe tartoztak?”

A C-295/14. sz. ügyben

21 A Staatssecretaris van Infrastructuur en Milieu (az infrastruktúráért és a környezetvédelemért felelős államtitkár) a 2012. július 2-i előzetes határozattal számos vállalkozásnak ingyenesen osztott ki kibocsátási egységeket a 2012-es évtől a 2020-as évig terjedő időszakra vonatkozóan. E határozatot a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében előírt korrekciós tényező alkalmazásával módosította a 2013. október 29-i határozatban.

22 Ezen utóbbi határozattal szemben megsemmisítés iránti keresetet nyújtottak be a Raad van Statéhoz (államtanács). A C-295/14. sz. ügyben az alapügy felperesei a keresetük alátámasztása érdekében többek között arra hivatkoznak, hogy a 2013/448 határozat jogellenes, mivel a korrekciós tényezőt a 2003/87 irányelvből származó követelmények figyelmen kívül hagyásával állapítja meg. Ezenfelül vitatják a 2011/278 határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességét, amely rendelkezés pontosítja az ugyanezen irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében előír korrekciós tényező megállapítására vonatkozó szabályokat.

23 A Raad van State (államtanács) álláspontja szerint a C-295/14. sz. ügyben az alapügy felperesei által a 2013/448 és a 2011/278 határozat érvényességének vitatása érdekében előterjesztett érvek némelyike megalapozott lehet. Emlékeztet azonban arra, hogy a TWD Textilwerke Deggendorf ítéletből (C-188/92, EU:C:1994:90) az következik, hogy magánszemélyek nem hivatkozhatnak a nemzeti bíróság előtti eljárásban valamely bizottsági határozat érvénytelenségére, amennyiben nyilvánvalóan kérhették volna e határozat megsemmisítését az Európai Unió Törvényszéke előtt. A jelen ügyben nem zárható ki, hogy e felperesek személyükben érintettek, mivel a gazdasági szereplők meghatározott köréhez tartoznak.

24 A Raad van State (államtanács) részéről az ügy érdemére vonatkozóan az a kérdés merült fel, hogy a 2013/448 határozat a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése értelmében végrehajtási intézkedésnek minősül-e, amelyet az ezen irányelv 23. cikkének (3) bekezdésében hivatkozott, ellenőrzéssel történő szabályozási eljárás keretében lehetett volna elfogadni. E bíróság azonban kifejti, hogy nem zárható ki, hogy a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése, amelyet ezen eljárás keretében fogadtak el, jogalapot képezhet a 2013/448 határozat tekintetében.

25 A 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének az értelmezését illetően a Raad van State (államtanács) úgy véli, hogy nem kizárható az, hogy e rendelkezés a korrekciós tényező megállapítása tekintetében megköveteli az egyrészt a villamos energia hulladékgázokból való termelésével, és másrészt a kapcsolt energiatermelés útján termelt hővel összefüggő kibocsátások figyelembevételét. E rendelkezéssel adott esetben ellentétes lenne a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése, és következésképpen a 2013/448 határozat 4. cikke. Az említett 15. cikk (3) bekezdéséből ugyanis az következik, hogy a korrekciós tényező meghatározása során csupán a villamosenergiát nem termelő létesítmények kibocsátásait veszik figyelembe.

26 A Raad van State (államtanács) ezenfelül úgy véli, hogy a 2013-tól évente ingyenesen kioszthető kibocsátási egységek maximális mennyiségének a meghatározása ellentétes lehet a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjával. E bíróság azonban úgy határozott, hogy e tekintetben előzetes döntéshozatal céljából nem terjeszt elő kérdést. Álláspontja szerint ugyanis a Holland Királyság a Bizottság rendelkezésére bocsátott minden olyan adatot, amely e mennyiség kiszámításához szükséges. E rendelkezésből a 2003/87 irányelv 9a. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben az következik, hogy az kizárólag azokra a létesítményekre vonatkozik, amelyek 2013-tól csatlakoztak a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszeréhez. Ezzel ellentétben az alapügy felperesei azt az álláspontot képviselik, hogy az azon létesítmények általi kibocsátások, amelyek már ezt az időpontot megelőzően a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartoztak, relevánsak az ingyenesen kioszthető kibocsátási egységek maximális mennyiségének a meghatározása tekintetében.

27 A Raad van State (államtanács) álláspontja szerint a 2013/448 határozat amiatt is jogellenes lehet, hogy a Bizottságnak a 2003/87 irányelv 9a. cikke (2) bekezdésének az ezen irányelv 14. cikkének (1) bekezdésével összefüggésben értelmezett második albekezdése alapján továbbított adatokat nem az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelő nyomon követéséről és jelentéséről szóló, 2012. június 21-i 601/2012/EU bizottsági rendelet (HL L 181., 30. o.; helyesbítés: HL 2012. L 347., 43. o.) alapján gyűjtötték össze.

28 Ami azt a kérdést illeti, hogy a 2013/448 határozat rendelkezik-e a kellő indokolással, a Raad van State (államtanács) úgy véli, hogy egyrészt e határozat nem tartalmazza a korrekciós tényező kiszámítása tekintetében releváns valamennyi elemet, és másrészt a C-295/14. sz. ügyben az alapügy felperesei nem ismerhették meg az összes releváns adatot.

29 E körülmények között a Raad van State (államtanács) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdését, hogy az olyan létesítmények üzemeltetői, amelyekre 2013 óta alkalmazandók a 2003/87 irányelv kibocsátáskereskedelemre vonatkozó szabályai, az említett irányelv 10a. cikkének (3) bekezdése értelmében vett létesítmények üzemeltetői és az új belépők kivételével, nyilvánvalóan keresetet indíthattak a Törvényszék előtt a 2013/448 határozat megsemmisítése iránt annyiban, amennyiben az meghatározza [a korrekciós tényezőt]?

2) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat annyiban, amennyiben az meghatározza [a korrekciós tényezőt], azért, mert azt nem a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében említett ellenőrzéssel történő szabályozási bizottsági eljárással összhangban fogadták el?

3) Ellentétes-e a 2011/278 határozat 15. cikke a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésével azért, mert az elsőként említett cikk megtiltja, hogy az egységes, ágazatközi korrekciós tényező meghatározásakor figyelembe vegyék a villamosenergia-termelők kibocsátásait? Amennyiben igen, úgy milyen következményekkel jár ezen ellentét a 2013/448 határozatra nézve?

4) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat annyiban, amennyiben az meghatározza [a korrekciós tényezőt], azért, mert az többek között olyan adatokon alapul, amelyeket a 2003/87 irányelv 9a. cikke (2) bekezdésének végrehajtása céljából nyújtottak be anélkül, hogy meg lettek volna állapítva az említett (2) bekezdésben hivatkozott, a 2003/87 irányelv 14. cikkének (1) bekezdése alapján elfogadott rendelkezések?

5) Ellentétes-e különösen az EUMSZ 296. cikkel vagy a Charta 41. cikkével a 2013/448 határozat annyiban, amennyiben az meghatározza [a korrekciós tényezőt], azért, mert a határozat csak részben jelöli meg a korrekciós tényező kiszámítása szempontjából releváns kibocsátási és kibocsátásiegység-mennyiségeket?

6) Ellentétes-e különösen az EUMSZ 296. cikkel vagy a Charta 41. cikkével a 2013/448 határozat annyiban, amennyiben az meghatározza [a korrekciós tényezőt], azért, mert az említett korrekciós tényezőt olyan adatok alapján határozták meg, amelyekről a kibocsátáskereskedelemben részt vevő létesítmények üzemeltetői nem szerezhettek tudomást?”

A C-389/14. és C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben

30 Le Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) elé több keresetet terjesztettek többek között a Comitato nazionale per la gestione della direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del protocollo di Kyoto (a 2003/87/EK irányelvet végrehajtó és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti projekttevékenységek irányítását támogató nemzeti bizottság) által a 2013/448 határozat végrehajtása keretében elfogadott 29/2013, 10/2014 és 16/2014 határozattal szemben.

31 Az említett bíróság előtt lényegében arra hivatkoznak, hogy a 2003/87/EK irányelvet végrehajtó és a Kiotói Jegyzőkönyv szerinti projekttevékenységek irányítását támogató nemzeti bizottság ezen határozatai jogellenesek, mivel azokban olyan korrekciós tényező kerül alkalmazásra, amely önmagában nem felel meg ezen irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének.

32 E tekintetben a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) úgy véli, hogy a 2013/448 határozat elfogadásával a Bizottság módosította 2003/87 irányelv lényeges elemeit. Megállapítja, hogy ezen irányelv 10a. cikkének (5) bekezdése szerint a korrekciós tényezőt az említett 10a. cikk (3) bekezdésének a hatálya alá nem tartozó létesítmények kibocsátásainak a figyelembevételével kell meghatározni. Az ezen utóbbi rendelkezésre való hivatkozásból az következik, hogy a Bizottságnak e tényező meghatározása során figyelembe kellett volna vennie a rendelkezésben nem említett valamennyi tevékenységből származó kibocsátást. Ez igaz az egyrészt a villamos energia hulladékgázokból való termelésével, és másrészt a kapcsolt energiatermelés útján termelt hővel összefüggő kibocsátások esetében. A Bizottság megközelítése aszimmetrikus viszonyt teremtett a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásában részesíthető kibocsátások, valamint a ténylegesen kiosztott kibocsátási egységek között. Az ilyen aszimmetria ellentétes a 2003/87 irányelvnek az annak többek között a 10a. cikkéből következő céljaival.

33 Ezenfelül a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) azt az álláspontot képviseli, hogy a korrekciós tényező alkalmazása sértheti az üzemeltetőkben aziránt fennálló jogos bizalmat, hogy végül rendelkezhetnek az előzetesen, a korrekciós tényező alkalmazását megelőzően kiosztott kibocsátási egységekkel.

34 Ami a 2013/448 határozat indokolását illeti, a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) úgy véli, hogy az nem elégséges. A Bizottság által konkrétan felhasznált adatokra vonatkozó információk hiányában ezen indokolás nem teszi lehetővé azon indokoknak a megismerését, amelyek szükségessé teszik olyan magas korrekciós tényező alkalmazását, mint amilyet a határozatban elfogadtak.

35 Ezenfelül e határozat nem veszi figyelembe a „tüzelőberendezés” fogalma értelmezésének az első kereskedelmi időszak (2005–2007) végén bekövetkezett változásait. Igaz, hogy a Bizottság megállapította, hogy a bizonyos tagállamokban „tüzelőberendezésnek” nem minősülő létesítményekben végzett egyes égetési tevékenységekből származó kibocsátásokat ilyen berendezésekből származó kibocsátásoknak kell tekinteni, és azokat a 2008-as évtől figyelembe kell venni. Az említett intézmény azonban a korrekciós tényezőt kizárólag a független ügyleti jegyzőkönyvben 2005-től 2007-ig nyilvántartott kibocsátások alapján határozta meg, mely kibocsátások között nem szerepelnek az ilyen létesítmények kibocsátásai.

36 A Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) álláspontja szerint a 2003/87 irányelv hatályának a 2013-as évben történő kiterjesztése szintén olyan hiba forrása, amely érintheti a 2013/448 határozat érvényességét. A tagállamok által az ezen irányelv 9a. cikkének (2) bekezdése alapján szolgáltatott, és a Bizottság által az ugyanezen irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjában említett összeg meghatározásához felhasznált adatok ugyanis nem koherensek. A Holland Királyság konkrétan a Bizottsággal csak az azon létesítmények kibocsátásaira vonatkozó adatokat közölte, amelyek először a 2013-as évtől tartoztak a 2003/87 irányelv hatálya alá. Ezen adatokon túlmenően a Belga Királyság és a Francia Köztársaság továbbította az ezt megelőzően a 2003/87 irányelv hatálya alá tartozó létesítmények olyan tevékenységekből származó kibocsátásaira vonatkozó adatokat is, amelyek a 2013-as évtől tartoztak ezen irányelv hatálya alá. A Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) ezenfelül megállapítja, hogy a 2013/448 határozatot nem a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében és 23. cikkének (3) bekezdésében előírt, ellenőrzéssel történő szabályozási eljárással összhangban fogadták el, és emiatt az érvénytelen lehet.

37 E körülmények között a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat amiatt, hogy az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek kiszámítása során nem vette figyelembe sem a hulladékgázok – illetve acélipari technológiai gázok – égetésével, sem pedig a kapcsolt energiatermelésből eredő hővel együtt járó kibocsátások százalékos arányát, és ezáltal megsértette az EUMSZ 290. cikket, valamint a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1), (4) és (5) bekezdését, továbbá túllépte az ezen irányelv által biztosított hatáskör kereteit, és ellentétes az irányelv céljaival (a nagyobb energiahatékonyságú technológiák ösztönzése, valamint a gazdasági fejlődés és a munkalehetőségek követelményeinek védelme)?

2) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat az EUSZ 6. cikk fényében, az emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló [, Rómában, 1950. november 4-én aláírt] európai egyezmény kiegészítő jegyzőkönyvének 1. cikkével, valamint ugyanezen egyezmény 17. cikkével való összeegyeztethetetlensége miatt tekintettel arra, hogy indokolatlanul megsérti [az ügy felperes társaságainak] az előzetesen kiosztott és az ezen irányelv rendelkezései alapján nekik járó kibocsátásiegység-mennyiség által megtestesített dolog megtartásához fűződő jogos elvárását, és ezáltal megfosztja a felperes társaságokat a szóban forgó dologhoz kapcsolódó gazdasági haszontól?

3) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat [a korrekciós tényezőt] meghatározó részében, tekintettel arra, hogy e határozat megfelelő indokolás hiányában sérti az EUMSZ 296. cikk második bekezdését és a Nizzai Charta 41. cikkét?

4) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat [a korrekciós tényezőt] meghatározó részében, tekintettel arra, hogy a határozat sérti a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdését, az EUSZ 5. cikk (4) bekezdésében szereplő arányosság elvét, valamint vizsgálat hiányában és értékelési hiba miatt hibás, figyelemmel arra, hogy az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek maximális mennyiségének ([a korrekciós tényező] meghatározása szempontjából releváns adat) kiszámítása

során nem vette figyelembe a »tüzelőberendezés« fogalmának értelmezésével kapcsolatban a 2003/87 irányelv első (2005–2007) és második (2008–2012) végrehajtási szakaszában bekövetkezett változások hatásait?

5) Érvénytelen-e a 2013/448 határozat [a korrekciós tényezőt] meghatározó részében a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének és 9a. cikke (2) bekezdésének megsértése, valamint a vizsgálat hiánya és az értékelési hiba miatt, tekintettel arra, hogy az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek maximális mennyiségének (a [a korrekciós tényező] meghatározása szempontjából releváns adat) kiszámítására a tagállamok által rendelkezésre bocsátott – a 2003/87 irányelv 9a. cikke (2) bekezdésének eltérő értelmezése miatt – egymással összhangban nem álló adatok alapján került sor?

6) Végül érvénytelen-e a 2013/448 határozatnak [a korrekciós tényezőt] meghatározó része a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (1) bekezdésében, valamint 23. cikkének (3) bekezdésében foglalt eljárási szabályok megsértése miatt?”

Az ítélethozatal céljából történő egyesítés

38 A kérdések közötti összefüggésre tekintettel, mely a szóbeli szakasz során megerősítést nyert, a jelen ügyeket a Bíróság eljárási szabályzatának 54. cikke alapján ítélethozatal céljából egyesíteni kell.

A szóbeli szakasz újbóli megnyitása iránti kérelemről

39 A főtanácsnok indítványának a 2015. november 12-i ismertetését követően a BP Raffinaderij Rotterdam BV és társai a Bíróság Hivatalához 2016. március 7-én benyújtott beadványban kérelmezték az eljárás szóbeli szakaszának az újbóli megnyitását. E kérelem alátámasztása érdekében e vállalkozások lényegében azzal érvelnek, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdése b) pontjának az értelmezése, amelyet az említett indítvány alkalmaz, téves.

40 Meg kell állapítani, hogy a Bíróság az eljárási szabályzata 83. cikkének megfelelően a főtanácsnok meghallgatását követően bármikor elrendelheti az eljárás szóbeli szakaszának újbóli megnyitását, különösen, ha úgy ítéli meg, hogy az ügy körülményei nincsenek kellően feltárva, vagy ha az ügyet olyan érv alapján kellene eldönteni, amelyet a felek vagy az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23. cikke szerinti érdekeltek nem vitattak meg (Nordzucker-ítélet, C-148/14, EU:C:2015:287, 24. pont).

41 A jelen ügyben ez a feltétel nem áll fenn. A BP Raffinaderij Rotterdam BV és társai ugyanis a többi beavatkozó félhez hasonlóan az eljárás írásbeli és szóbeli szakaszában előterjesztett észrevételeik keretében ismertették a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése b) pontjának az értelmezésére vonatkozó érveiket. A Bíróság tehát a főtanácsnok meghallgatását követően úgy véli, hogy az ügy körülményei kellőképpen fel vannak tárva a határozathozatalhoz, és az ügyet nem kell olyan érv alapján eldönteni, amelyet nem vitattak meg.

42 A fenti megfontolásokra tekintettel a Bíróság úgy véli, hogy nincs helye az eljárás szóbeli szakasza újbóli megnyitásának.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az elfogadhatóságról

43 Az első kérdésével a Raad van State (államtanács) kételyeket fejez ki a 2013/448 határozat érvényességét érintően előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések elfogadhatóságával kapcsolatban, a Bíróságnak a TWD Textilwerke Deggendorf ítéleten (C-188/92, EU:C:1994:90) alapuló ítélkezési gyakorlatára tekintettel.

44 Ezenfelül a holland kormány álláspontja szerint az üvegházhatást okozó gázokat termelő vállalkozásokat a korrekciós tényezőt meghatározó 2013/448 határozat 4. cikke a személyükben érinti. E tényező az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységeket csökkenti, és annak alkalmazásakor a tagállamok nem rendelkeznek semmilyen mérlegelési jogkörrel. E vállalkozásokat az említett határozat személyükben érinti továbbá a Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet (C-132/12 P, EU:C:2014:100) értelmében is. A kibocsátásra vonatkozó engedélyek jogosultjaiként a gazdasági szereplők zárt köréhez tartoznak. E minőségükben a nemzeti hatóságok a számukra előzetesen ingyenes kibocsátási egységeket osztottak ki. Mivel a korrekciós tényező alkalmazása e kibocsátási egységek csökkentését vonja maga után, a 2013/448 határozat módosítja az e vállalkozások által korábban megszerzett jogokat.

45 Következésképpen a holland kormány azt állítja, hogy az alapügy felperesei, mivel nem vitatták a Törvényszék előtt az EUMSZ 263. cikk alapján a 2013/448 határozatot, nem vitathatják közvetett módon e határozat érvényességét előzetes döntéshozatal iránti kérelem útján.

46 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a jogalany azon lehetősége, hogy az eljáró bíróság előtt az uniós jogi aktusban szereplő rendelkezések érvénytelenségére hivatkozzon, azt feltételezi, hogy ez a fél nem volt jogosult az EUMSZ 263. cikk alapján az e rendelkezések elleni közvetlen kereset benyújtására (lásd: TWD Textilwerke Deggendorf ítélet, C-188/92, EU:C:1994:90, 23. pont; Valimar-ítélet, C-374/12, EU:C:2014:2231, 28. pont).

47 Ugyanezen ítélkezési gyakorlatból azonban az is következik, hogy ahhoz, hogy az ilyen elfogadhatatlanságra hivatkozni lehessen, kétségtelennek kell lennie annak, hogy az e fél által indított ilyen megsemmisítés iránti kereset elfogadható.

48 E kontextusban emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése a következőképpen rendelkezik: „[b]ármely természetes vagy jogi személy az első és második bekezdésben említett feltételek mellett eljárást indíthat a neki címzett vagy az őt közvetlenül és személyében érintő jogi aktusok ellen, továbbá az őt közvetlenül érintő olyan rendeleti jellegű jogi aktusok ellen, amelyek nem vonnak maguk után végrehajtási intézkedéseket”.

49 Először is meg kell állapítani, hogy a rendelkezés első és harmadik része nem alkalmazható. Rá kell ugyanis mutatni egyrészt arra, hogy a 2013/448 határozat általános hatályú jogi aktus, amelynek a címzettjei a tagállamok, és másrészt arra, hogy a 2011/278 határozat 15. cikkének (4) bekezdése és 10. cikkének (9) bekezdése szerint a tagállamoknak az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében vett végrehajtási intézkedéseket kell elfogadniuk a 2013/448 határozatnak a II. mellékletével összefüggésben értelmezett 4. cikkében meghatározott korrekciós tényező végrehajtása céljából.

50 Ebből következően az alapügy felperesei csak abban az esetben indíthattak elfogadható megsemmisítés iránti keresetet a 2013/448 határozattal szemben, ha e határozat őket közvetlenül és a személyükben érintette.

51 Az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt feltételek közül a másodikat – vagyis a szóban forgó jogi aktus által való személyükben való érintettséget – illetően az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében azon alanyok, akik nem címzettjei egy határozatnak, csak akkor állíthatják, hogy személyükben érintettek, ha ez a határozat sajátos jellemzőik vagy egy őket minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán vonatkozik rájuk, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őket (Plaumann kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 223. pont; T & L Sugars és Sidul Açúcares kontra Bizottság ítélet, C-456/13 P, EU:C:2015:284, 63. pont).

52 Pusztán az a lehetőség, hogy azon jogalanyok, akikkel szemben valamely intézkedés alkalmazandó, szám szerint vagy akár egyedileg többé-kevésbé pontosan meghatározhatók, semmi esetre sem jelenti, hogy e jogalanyokat ezen intézkedés által személyükben érintettnek kell tekinteni, amennyiben a szóban forgó jogi aktus a benne meghatározott objektív jogi vagy ténybeli helyzet folytán alkalmazandó (Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet, C-132/12 P, EU:C:2014:100, 58. pont).

53 Az állandó ítélkezési gyakorlatból mindazonáltal az következik, hogy ha a határozat olyan személyek csoportját érinti, akiket ezen jogi aktus elfogadásakor azonosítottak, vagy olyan személyek csoportját, akik ezen elfogadáskor azonosíthatóak voltak, mégpedig a csoport tagjaira jellemző szempontok alapján, e személyeket e jogi aktus azért érintheti személyükben, mert a gazdasági szereplők meghatározott köréhez tartoznak, és ez különösen így van abban az esetben, ha a határozat az egyén által az elfogadását megelőzően megszerzett jogokat módosítja (Stichting Woonpunt és társai kontra Bizottság ítélet, C-132/12 P, EU:C:2014:100, 59. pont).

54 A jelen ügyben a 2013/448 határozat azáltal, hogy meghatározza a korrekciós tényezőt, az alapügy felpereseit üvegházhatást okozó gázokat termelő létesítmények üzemeltetőinek az objektív minőségében érintik, egyéni helyzetüktől függetlenül.

55 Ezenfelül a korrekciós tényezőnek a 2013/448 határozat általi meghatározása önmagában nem módosítja az említett felperesek által az ezen határozat elfogadását megelőzően szerzett jogokat, hiszen az ingyenes kibocsátási egységek végleges kiosztásához szükséges a korrekciós tényező előzetes meghatározása. Az egyrészt a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) és (11) bekezdésében, másrészt pedig a 2011/278 határozat 10. cikke (9) bekezdésének első albekezdésében foglalt, együttesen értelmezett rendelkezések szerint ugyanis a tagállamok ezen korrekciós tényező alapján határozzák meg az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek végleges összmennyiségét.

56 A 2013/448 határozatra alkalmazandó ezen megfontolások *mutatis mutandis* alkalmazandóak a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdésére, amelynek az érvényessége szintén vitatott. E rendelkezés ugyanis, amelynek a címzettjei a tagállamok és a Bizottság, lényegében megismétli a korrekciós tényező megállapításának a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében meghatározott módjait.

57 E megfontolásokra tekintettel nem jelenthető ki, hogy az alapügy felperesei részéről a 2011/278 és a 2013/448 határozattal szemben benyújtott, az EUMSZ 263. cikk értelmében vett közvetlen kereset minden kétséget kizáróan elfogadható lett volna.

58 E körülmények között az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet elfogadhatónak kell tekinteni mind a 2013/448 határozat érvényességének, mind pedig a 2011/278 határozat érvényességének a vizsgálatára vonatkozó részében.

A 2011/278 határozat érvényességéről

59 A kérdést előterjesztő bíróságok a C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben az első, második, harmadik és negyedik kérdéssel, valamint a C-389/14. és C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az első kérdéssel lényegében azt kérik a Bíróságtól, hogy foglaljon állást a 2011/278 határozat 15. cikke

(3) bekezdésének az érvényességét illetően abban a tekintetben, hogy e rendelkezés kizárja a villamosenergia-termelők kibocsátásainak a figyelembevételét az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségnek (továbbiakban: éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség) a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdése értelmében vett meghatározásakor.

60 Mivel e mennyiség meghatározó a korrekciós tényező tekintetében, e rendelkezés érvénytelensége következményképpen érintené a 2013/448 határozat 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességét, amely rendelkezésekkel a Bizottság e tényezőt meghatározta.

61 Az alapügy felpereseinek álláspontja szerint a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottságnak a korrekciós tényező meghatározásakor az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségbe bele kellett volna számítania bizonyos villamosenergia-termelők kibocsátásait is. Konkrétabban azzal érvelnek, hogy e rendelkezéssel ellentétes a villamos energia hulladékgázokból való termelésével és kapcsolt energiatermelés útján termelt hővel összefüggő kibocsátások figyelmen kívül hagyása.

62 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a korrekciós tényező akkor kerül megállapításra, ha a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében előírt számtani műveletek eredménye azt megkívánja. E rendelkezésből a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdésével összefüggésben az következik, hogy a Bizottság köteles összevetni egyrészt az ezen irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének a hatálya alá nem tartozó létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes mennyiségét, és másrészt az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiséget. Ezen utóbbinak az összege megfelel az ugyanezen irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének a) és b) pontjában említett kibocsátási mennyiségek összegének.

63 A Bizottság csak abban az esetben állapítja meg a korrekciós tényezőt ezen összevetés eredménye alapján, ha a 2003/87 irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá nem tartozó létesítmények számára ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes mennyisége meghaladja az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiséget.

64 Ami a villamosenergia-termelők kibocsátásainak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében való figyelmen kívül hagyását illeti, az a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének a hatályából következik, amely „[a jelen cikk] (3) bekezdés[ének] hatálya alá nem tartozó [...] létesítményekre” korlátozódik. Ez a (3) bekezdés ugyanis a villamosenergia-termelőkre, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítményekre, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékekre és a szén-dioxid tárolóhelyekre utal, és előírja, hogy ezeket főszabály szerint ki kell zárni a kibocsátási egységek mindenfajta ingyenes kiosztásából.

65 Ebből következően a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében a „(3) bekezdés hatálya alá nem tartozó [...] létesítményekre” való hivatkozást úgy kell értelmezni, hogy az azokra a létesítményekre vonatkozik, amelyek nem minősülnek villamosenergia-termelőknek, a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítményeknek, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékeknek, vagy szén-dioxid tárolóhelyeknek.

66 Az, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (3) bekezdésében előírt tilalom a többi rendelkezésben előírt szabályokra figyelemmel alkalmazandó, nem cáfolja meg e megállapítást. Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 73. pontjában megállapította, az e rendelkezésben említett létesítményeknek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztásából való kizárása közvetlenül e főszabály következménye, amely alól kivételt engednek más, eltérést engedő rendelkezések.

67 Ezenfelül a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (5) bekezdésében említett értékek történeti adatokon alapulnak. A referenciaidőszak során a villamosenergia-termelőktől eltérően a szén-dioxid elkülönítését szolgáló létesítmények, a szén-dioxid szállítására szolgáló csővezetékek, és a szén-dioxid tárolóhelyek, melyekre ezen irányelv 10a. cikkének (3) bekezdése hivatkozik, nem léteztek, amint azt a tárgyaláson a

Bizottság is megállapította. Következésképpen a Bizottság az említett irányelv 10a. cikkének (1) bekezdése értelmében vett végrehajtási intézkedéseknek a 10a. cikke (5) bekezdésének a végrehajtása érdekében való elfogadása céljából jogosan értelmezhette az ezen utóbbi rendelkezésben szereplő, „a (3) bekezdés hatálya alá nem tartozó [...] létesítményekre” való hivatkozást úgy, hogy az az olyan létesítményekre vonatkozik, amelyek nem villamosenergia-termelők.

68 Ennek eredményeképpen a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése abban a tekintetben, hogy nem teszi lehetővé a villamosenergia-termelők kibocsátásainak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségbe való beszámítását, megfelel a 2003/87 irányelv 10a. cikkének az ugyanezen cikk (3) bekezdésével összefüggésben értelmezett (5) bekezdése szövegének.

69 Ez az értelmezés megfelel a 2003/87 irányelv szerkezetének és az általa követett céloknak is.

70 A 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése ugyanis azt a kettős felosztást tükrözi, amely többek között a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdésében, és (3), (4) és (5) bekezdésében szerepel. E rendelkezések szerint azokat a létesítményeket, amelyek ezen irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének a hatálya alá tartoznak, meg kell különböztetni azoktól, amelyek üvegházhatást okozó gázokat bocsátanak ki (a továbbiakban: ipari létesítmények). Az előbbiek közé tartoznak többek között az említett irányelv 3. cikkének u) pontja értelmében vett villamosenergia-termelők.

71 E megkülönböztetésnek megfelelően a 2011/278 határozat 10. cikke (9) bekezdésének első albekezdése értelmében a korrekciós tényező csak az ipari létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes mennyiségére alkalmazandó. A 2003/87 irányelv 10a. cikke (3) bekezdésének hatálya alá tartozó létesítmények tekintetében, amelyek azonban megfelelnek a kibocsátási egységek ingyenes kiosztására vonatkozó feltételeknek, a 2011/278 határozat 10. cikke (9) bekezdésének második albekezdése azt írja elő, hogy az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek végleges éves összmennyisége az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes éves összmennyiségének a 2003/87 irányelv (9) bekezdésében említett lineáris tényezővel való kiigazításából következik.

72 A villamosenergia-termelők és az ipari létesítmények közötti egyértelmű különbségtétel ellenére ezen utóbbiak ingyenes kibocsátási egységekben részesülhetnek bizonyos olyan kibocsátások tekintetében, amelyek a villamosenergia-termeléssel kapcsolatban állnak. Ezeket a kibocsátásokat azonban nem veszik figyelembe az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében.

73 Ami ugyanis a villamos energiának a hulladékgázokból való termelését illeti, a 2011/278 határozat (32) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése alapján figyelembe vette a hulladékgázokból való hatékony energia-visszanyeréshez kapcsolódó kibocsátásokat. Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 68. pontjában megállapította, a Bizottság ennek érdekében kiigazított bizonyos termék-referenciaértékeket, többek között a koksz, a forró fém és a szinterezett érc vonatkozásában. Ezzel kívánja ösztönözni a vállalkozásokat arra, hogy az e termékek gyártása során termelt hulladékgázokat újra felhasználják, vagy eladják. Ugyanezen (32) preambulumbekezdésből ugyanis az következik, hogy e hulladékgázoknak a valamely ipari létesítmény más folyamatában való újbóli felhasználása főszabály szerint jogosultságot biztosít újabb ingyenes kibocsátási egységeknek a kiosztására. Bár az említett gázoknak a villamosenergia-termelők általi elégetése nem eredményez ilyen kiosztásra vonatkozó jogosultságot, azoknak az ilyen termelő részére történő eladása lehetővé teszi a hulladékgázok termelője számára, hogy kibocsátási egységeket takarítson meg.

74 Mivel az ipari létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási mennyiségek előzetes éves mennyisége a 2011/278 határozat 10. cikkének (2) bekezdése szerint többek között azok múltbeli tevékenységi szintjének, valamint az e határozat I. mellékletében szereplő – többek között a kokszra, a forró fémre és a szinterezett ércre vonatkozó – referenciaértéknek a szorzatából következik, e mennyiség a

Bizottság által elvégzett kiigazítások eredményeképpen növekedett. Amennyiben azonban a hulladékgázokat villamosenergia-termelők égették el, az ennek megfelelő kibocsátásokat az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében nem veszik figyelembe.

75 Ami a kapcsolt energiatermelés útján való hőtermelést illeti, a 2003/87 irányelv 10a. cikkének (3) és (5) bekezdéséből az következik, hogy a villamosenergia-termelők kibocsátásait – ideértve a kapcsolt energiatermelésű villamosenergia-termelő létesítmények kibocsátásait – nem veszik figyelembe az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében. Ezzel szemben a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése szerint a kiosztás módja ösztönzi az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését és az energia-visszanyerés javítását szolgáló, többek között a nagy hatásfokú kapcsolt energiatermelés útján megvalósuló hatékony technikákat. E kontextusban a 2011/278 határozat (21) preambulumbekezdése szerint annak biztosítása érdekében, hogy az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek száma független legyen a hőellátási struktúrától, a kibocsátási egységeket a hőfogyasztó részére kell kiosztani.

76 Amint azt a főtanácsnok az indítványának a 87. pontjában megállapította, az, hogy azokat a létesítményeket, amelyek maguk termelik a hőt, és azokat a létesítményeket, amelyek azt kapcsolt energiatermelésű létesítményektől szerzik be, azonos módon kezelik, megkönnyíti a hőhasználat gyakorlati kezelését a kibocsátási egységek ingyenes kiosztása keretében. Főszabály szerint a kibocsátási egységek e létesítmények részére történő kiosztása szempontjából nem kell egyedileg vizsgálni, hogy milyen forrásból szerezték be a hőt, és az egyes forrásokból mennyi hő származik. Ez a mechanizmus továbbá hozzájárul a kapcsolt energiatermeléshez hasonló technikák igénybevételének az elősegítésére irányuló célkitűzés megvalósításához, mivel a kapcsolt energiatermelésű létesítményekből származó hő felhasználásával az ipari létesítmények kibocsátási egységeket takarítanak meg, amelyeket eladhatnak.

77 A hulladékgázokból való villamosenergia-termeléshez és a kapcsolt energiatermelésből származó hőtermeléshez kapcsolódó kibocsátásoknak ez az aszimmetrikus módon történő figyelembevétele a korrekciós tényező növekedéséhez vezet, amely, amint az a jelen ítélet 62. és 63. pontjában megállapításra került, egyrészt az ipari létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási mennyiségek előzetes éves összmennyiségének, és másrészt az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiségnek az összevetéséből adódik.

78 Igaz, hogy ezen aszimmetriák miatt a korrekciós tényező csökkentheti a Bizottság által a 2003/87 irányelv 10a. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése alapján elfogadott intézkedések hatásait. A Bizottság azonban – az alapügy bizonyos alperesei által állítottakkal ellentétben – nem volt köteles arra, hogy az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásakor szimmetrikus bánásmódot alkalmazzon. Ellenkezőleg, a jelen ítélet 62–68. pontjából az következik, hogy a villamosenergia-termelők kibocsátásainak az e mennyiség meghatározása során történő figyelmen kívül hagyása ezen irányelv 10a. cikkének (5) bekezdéséből következik, amely rendelkezés a Bizottság számára semmilyen mérlegelési jogkört nem biztosít e tekintetben.

79 Ezenfelül a kibocsátások ilyen aszimmetrikus kezelése megfelel a 2003/87 irányelv fő céljának is, amely a környezet védelme az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának csökkentése által (lásd ebben az értelemben: Arcelor Atlantique et Lorraine és társai ítélet, C-127/07, EU:C:2008:728, 31. pont).

80 E tekintetben ugyanezen irányelv 1. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy az irányelv rendelkezik arról, hogy az éghajlatváltozás elkerüléséhez tudományos alapon szükségesnek tartott csökkentéshez való hozzájárulás érdekében fokozni kell az üvegházhatású gázok kibocsátásának csökkentését.

81 Ennek érdekében – amint az többek között a 2009/29 irányelv (3) és (5) preambulumbekezdéséből kitűnik – a 2003/87 irányelvnek az a célja, hogy az üvegházhatást okozó gázok teljes uniós kibocsátását 2020-ra az 1990-es szinthez képest legalább 20%-kal csökkentse, gazdaságilag hatékony feltételek mellett. E cél elérése érdekében az uniós jogalkotó két mechanizmust írt elő. Az első,

amelyet a 2003/87 irányelv 9. cikke vezetett be, a 2009/29 irányelv (13) és (14) preambulumbekezdése szerint abban áll, hogy a rendelkezésre álló kibocsátási egységeket a tagállamok által a 2008 és 2012 közötti időszakra vonatkozó nemzeti kiosztási terveikről szóló bizottsági határozatok alapján kiosztott kibocsátási egységek teljes éves átlagához képest lineáris módon, 1,74%-os tényező alkalmazásával csökkentik. A második mechanizmus a kibocsátási egységek árverés útján történő értékesítésére vonatkozik, melynek szintén az volt a célja, hogy lehetővé tegye az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásainak a gazdaságilag hatékony feltételek mellett történő csökkentését.

82 A 2009/29 irányelv (19) preambulumbekezdése szerint a 2003/87 irányelv 10. cikkének (1) bekezdéséből és 10a. cikkének (3) bekezdéséből az következik, hogy 2013-tól a villamosenergia-termelők tekintetében a kibocsátási egységek elárverezése a szabály. Ami az ezen időpont után ingyenes kibocsátási egységekben részesülő létesítményeket illeti, a 2003/87 irányelv 10a. cikkének a 2009/29 irányelv (21) preambulumbekezdésével összefüggésben értelmezett (11) bekezdése szerint az ilyen kibocsátási egységek kiosztása fokozatosan csökken, és 2017-ben az ingyenes kibocsátási egységek kiosztása megszűnik.

83 Amint azt a főtanácsnok az indítványának az 57. és 58. pontjában megállapította, a korrekciós tényező hozzájárul e célok eléréséhez. E tényező egyrészt végrehajtja a 2003/87 irányelv 9. cikkében előírt, rendelkezésre álló kibocsátási egységek lineáris csökkentését. Másrészt mivel az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében nem veszik figyelembe a villamosenergia-termeléshez kapcsolódó kibocsátásokat, e tényező biztosítja, hogy az ipari létesítmények számára véglegesen kiosztott ingyenes kibocsátási egységek mennyisége e kibocsátásokat ne foglalja magában. Ily módon a korrekciós tényező annak az ellentételezésére irányul, hogy a hulladékgázokból való villamosenergia-termeléshez és a kapcsolt energiatermelésből származó hőtermeléshez kapcsolódó kibocsátásokat az ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes számának a meghatározásánál figyelembe veszik.

84 A jelen ítélet 62–83. pontjában szereplő megfontolások szintén vonatkoznak a 2013/448 határozatra, mivel a korrekciós tényező e határozatban a 2011/278 határozat 15. cikkének (3) bekezdése szerint került meghatározásra.

85 A fenti megfontolásokra tekintettel a C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben az első, második, harmadik és negyedik kérdés vizsgálata, a C-295/14. sz. ügyben a harmadik kérdés vizsgálata, valamint a C-389/14., és a C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az első kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely hatással lenne a 2011/278 határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességére abban a tekintetben, hogy e rendelkezés az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében kizárja a villamosenergia-termelők kibocsátásainak a figyelembevételét.

A 2013/448 határozat érvényességéről

86 A C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben a kilencedik kérdéssel, valamint a C-389/14., és a C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az ötödik kérdéssel a Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (alsó-ausztriai regionális közigazgatási bíróság) és a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) lényegében arra kérik a Bíróságot, hogy foglaljon állást a 2013/448 határozat 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességét illetően abban a tekintetben, hogy e rendelkezésekben a korrekciós tényezőt nem koherens adatok alapján határozták meg.

87 Az alapügy felperesei ugyanis úgy vélik, hogy a Bizottság hibákat követett el az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározása során. Ezek a hibák a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdése b) pontjának az eltérő értelmezéséből adódnak, mely rendelkezés az álláspontjuk szerint „a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó” összes kibocsátásra vonatkozik.

88 Ugyanezekre a hibákra hivatkoztak az alapügy felperesei a Raad van State (államtanács) előtt. E bíróság azonban e tekintetben nem terjesztett kérdést a Bíróság elé. Álláspontja szerint a holland létesítmények kibocsátásaira vonatkozó azon adatok, amelyeket a Bizottságnak továbbítottak, megfelelnek a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdésének. E rendelkezés azt írja elő, hogy az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásához csak azon létesítmények kibocsátásait vegyék figyelembe, amelyek csak 2013-tól tartoznak a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerébe.

89 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a különböző nyelvi változatok eltérnek egymástól. Míg a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdése b) pontjának a francia nyelvű változata a következőképpen fogalmaz: „émissions [...] qui ne sont incluses dans le système communautaire qu'à partir de 2013” [a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó [...] kibocsátások], más nyelvi változatok, és különösen a spanyol, a dán, a német, az angol, az olasz, a holland, a lengyel, a portugál, a román, a szlovén és a svéd nyelvű változat olyan létesítmények kibocsátásaira hivatkozik, amelyek csak 2013-tól tartoznak a közösségi rendszerbe.

90 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jogi rendelkezés egységes értelmezésének szükségessége azt követeli meg, hogy annak egyes nyelvi változatai közötti eltérés esetén a szóban forgó rendelkezést azon szabályozás kontextusára és céljára tekintettel kell értelmezni, amelynek az a részét képezi (Nike European Operations Netherlands ítélet, C-310/14, EU:C:2015:690, 17. pont).

91 Az, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontja kizárólag „a közösségi rendszerbe csak 2013-tól tartozó [...] létesítményekből származó [...] kibocsátásokra”, és nem az ezen időpont óta a rendszer részét képező valamennyi kibocsátásra vonatkozik, ezen irányelv általános szerkezetéből következik. Az említett irányelv 9a. cikkének (2) bekezdése ugyanis, melyet az irányelvbe a 2009/29 irányelv 1. cikkének 10. pontja illesztett, a Közösség számára kiosztott kibocsátásiegység-mennyiségnek az annak érdekében való kiigazítására irányul, hogy a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében 2013-tól részt vevő létesítmények kibocsátásait figyelembe lehessen venni, amint az ezen utóbbi irányelv (14) preambulumbekezdéséből következik.

92 Amint azt a főtanácsnok az indítványának az 50. pontjában megállapította, a 2003/87 irányelv hatályát 2013. január 1-jétől kiterjesztették annak érdekében, hogy az magában foglalja többek között az alumíniumgyártásból és a vegyipar egyes ágazataiból származó kibocsátásokat is. Ennek érdekében a 2003/87 irányelv I. mellékletét, amely felsorolja azokat a tevékenységkategórákat, amelyek ezen irányelv hatálya alá tartoznak, a 2009/29 irányelv módosította. Következésképpen a teljes Unióban kiosztandó kibocsátási egységek mennyiségét a 2003/87 irányelv 9a. cikkének (2) bekezdése alapján kiigazították oly módon, hogy az magában foglalja „a közösségi rendszerbe csak 2013-tól bekapcsolódó, az [ezen irányelv] I. melléklet[ében] felsorolt tevékenységeket folytató létesítmények[et]” is.

93 A 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontja figyelembe veszi a teljes Közösségnek kiosztott kibocsátásiegység-mennyiség kiigazítását annak érdekében, hogy az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében tükröződjön az ipari létesítményeknek ingyenesen kiosztott kibocsátási egységek előzetes mennyiségének megfelelő növekedés. Az ezen rendelkezés és az ugyanezen irányelv 9a. cikkének a (2) bekezdése közötti összefüggés miatt nem koherens, ha különböző adatokat használnak fel.

94 A fenti megfontolásokból az következik, hogy a Bizottságnak az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásakor a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontja értelmében csak a közösségi rendszerbe 2013-tól tartozó létesítmények kibocsátásait kellett figyelembe vennie. Így ezzel a rendelkezéssel ellentétes a 2003/87 irányelv I. mellékletében 2013 óta szereplő tevékenységekből származó kibocsátások figyelembevétele, mivel e kibocsátások olyan létesítményektől származnak, amelyek már ezen időpont előtt a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerének a hatálya alá tartoztak.

95 A Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételekből, valamint a Bizottság által a szóbeli szakasz során előadott magyarázatokból az tűnik ki, hogy az említett intézmény az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség meghatározásához – legalábbis részben – figyelembe vett olyan kibocsátásokat, amelyek a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerében már 2013 előtt részt vevő létesítményektől származnak. Következésképpen az említett mennyiség nem felel meg a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjából származó követelményeknek, mivel túlságosan magas.

96 Ezt a megállapítást nem cáfolhatja meg a Bizottság azon érve, amely szerint a 2003/87 irányelv nem teszi lehetővé a számára azt, hogy módosítsa azokat az adatokat, amelyeket a tagállamok ugyanezen irányelv 9a. cikkének (2) bekezdése alapján továbbítottak a számára.

97 E rendelkezés ugyanis kettős kötelezettséget ír elő. Egyrészt a tagállamok begyűjtik az azon létesítmények kibocsátásaira vonatkozó adatokat, amelyek csupán 2013-tól kapcsolódtak be a kibocsátási egységek kereskedelmi rendszerébe, és másrészt ezen adatokat a Bizottságnak továbbítják annak érdekében, hogy az elfogadhassa a 2003/87 irányelvben előírt intézkedéseket. Ezen intézménynek tehát gondoskodnia kellett volna arról, hogy a tagállamok a számára releváns adatokat továbbítsanak annak érdekében, hogy a saját kötelezettségeit teljesíthesse. Amennyiben ezen adatok a Bizottság számára nem tették lehetővé az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség, és következésképpen a korrekciós tényező meghatározását, az említett intézménynek legalábbis fel kellett volna hívnia a tagállamokat a szükséges helyesbítésekre.

98 Mivel, amint az a jelen ítélet 95. pontjában megállapításra került, a Bizottság az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiséget nem a 2003/87 irányelv 10a. cikke (5) bekezdése első albekezdésének b) pontjából származó követelményeknek megfelelően határozta meg, a 2013/448 határozat 4. cikkében és II. mellékletében meghatározott korrekciós tényező szintén ellentétes e rendelkezéssel.

99 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben a kilencedik kérdésre, valamint a C-389/14., és a C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az ötödik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2013/448 határozat 4. cikke és II. melléklete érvénytelen.

A többi kérdésről

100 A C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben a kilencedik kérdésre, valamint a C-389/14., és a C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az ötödik kérdésre adott válaszra tekintettel a 2013/448 határozat 4. cikkének és II. mellékletének az érvényességére vonatkozó többi kérdésre nem szükséges válaszolni.

A jelen ítélet időbeli hatályának korlátozásáról

101 A Bizottság, arra az esetre, ha a Bíróság azt állapítaná meg, hogy a 2013/448 határozat 4. cikke és II. melléklete, melyek meghatározzák a korrekciós tényezőt, érvénytelenek, kérelmezte az ítélet időbeli hatályának a korlátozását.

102 E kérelem osztja azokat az aggályokat, amelyeket a Landesverwaltungsgericht Niederösterreich (alsó-ausztriai regionális közigazgatási bíróság) fejez ki a hatodik és a hetedik kérdésében, valamint amelyeket a Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (laziói regionális közigazgatási bíróság) fejez ki a második kérdésében, melyekkel az említett bíróságok a 2013/448 határozat 4. cikkének és II. mellékletének az érvénytelenségéhez kapcsolódó következményeket kívánják megismerni.

103 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság abban az esetben, ha ezt a jogbiztonságon alapuló kényszerítő erejű megfontolások indokolják, az EUMSZ 264. cikk második bekezdése alapján – amely analógia útján alkalmazandó az EUMSZ 267. cikk szerinti azon előzetes döntéshozatali eljárásokban is, amelyek az Unió jogi aktusai érvényességének vizsgálatára irányulnak – mérlegelési jogkörrel

rendelkezik arra, hogy minden egyedi esetben megjelölje az érintett jogi aktus azon joghatásait, amelyek továbbra is fennmaradnak (Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 93. pont).

104 A jelen ügyben a korrekciós tényező meghatározása és annak a tagállamok általi alkalmazása szükséges szakaszai a kibocsátási egységek 2003/87 irányelv által létrehozott kereskedelmi rendszere alkalmazásának. Amint ugyanis a jelen ítélet 83. pontjából kitűnik, e tényező hozzájárul ezen irányelv céljainak a megvalósításához, és e célok között különösen a rendelkezésre álló kibocsátási egységek mennyisége csökkentésének az eléréséhez. Ezenfelül, amint az a jelen ítélet 55. cikkéből kitűnik, a tagállamok az ingyenesen kiosztandó kibocsátási egységek végleges összmennyiségét a korrekciós tényező alkalmazásával határozzák meg.

105 Ebből következően először is a korrekciós tényező megsemmisítése veszélyeztetheti a jelen ítéletet megelőző valamennyi olyan végleges kiosztást, amelyre a tagállamokban egy érvényesnek tekintett szabályozás alapján került sor. A 2013/448 határozat 4. cikke és II. melléklete érvénytelenségének a megállapítása tehát súlyos következményekkel járhat jelentős számú jóhiszeműen létrehozott jogviszony tekintetében. A jogbiztonságon alapuló ezen kényszerítő erejű megfontolások igazolhatják e megállapítás időbeli hatályának a korlátozását.

106 Másodszor meg kell állapítani, hogy a 2013/448 határozat 4. cikke és II. melléklete érvénytelenségének a megállapítása az alkalmazandó korrekciós tényező hiánya miatt a jelen ítéletet követő időszakban akadályozná a kibocsátási egységek kiosztását. Az érvénytelenség megállapításából származó ideiglenes joghézag veszélyeztetheti a kibocsátási egységek 2003/87 irányelv által bevezetett kereskedelmi rendszerének a végrehajtását, és következésképpen ezen irányelv céljainak a végrehajtását. A kibocsátási egységek kereskedelmének bármely megszakítása ugyanis ellentétes lenne ezen irányelv fő céljával, azaz, a környezetnek az üvegházhatást okozó gázok csökkentése útján történő védelmével (lásd analógia útján: Inter-Environnement Wallonie és Terre wallonne ítélet, C-41/11, EU:C:2012:103, 61. pont).

107 Emlékeztetni kell azonban arra, hogy amikor az EUMSZ 267. cikk alapján indított eljárás keretében a Bíróság megállapítja valamely uniós jogi aktus árvénytelenségét, határozata azzal a jogi következménnyel jár, hogy az Unió hatáskörrel rendelkező intézményei kötelesek megtenni a szükséges intézkedéseket a megállapított jogsértés megszüntetése érdekében (lásd ebben az értelemben: Régie Networks ítélet, C-333/07, EU:C:2008:764, 124. pont).

108 Harmadszor igaz, hogy abban az esetben, ha a Bíróság él azzal a lehetőséggel, hogy a valamely uniós jogi aktus érvénytelensége előzetes döntéshozatali eljárás keretében való megállapításának a hatályát a múltra visszamenően korlátozhatja, a Bíróságnak kell meghatároznia azt, hogy az alapügyben részt vevő azon fél tekintetében, aki a nemzeti bíróság előtt megindította a keresetet az uniós jogi aktust végrehajtó nemzeti intézkedésekkel szemben, előírható-e kivétel az időbeli hatály ezen korlátozása alól, vagy ellenkezőleg, az uniós jogi aktusnak a kizárólag a jövőre nézve hatályos megállapítása még e fél tekintetében is megfelelő jogorvoslatnak tekinthető (lásd ebben az értelemben: Roquette Frères ítélet, C-228/92, EU:C:1994:168, 25. pont).

109 Mivel a jelen ítélet 99. pontjában megállapított érvénytelenség a Bizottságot arra kötelezi, hogy a 2003/87 irányelv 10a. cikkének(1) és (5) bekezdése alapján felülvizsgálja a korrekciós tényezőt, nem kizárt, hogy e felülvizsgálat az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség csökkentéséhez, és a korrekciós tényező ehhez kapcsolódó növeléséhez vezet.

110 Következésképpen az alapügy felpereseit nem kell mentesíteni a 2013/448 határozat 4. cikkét és II. mellékletét érintő érvénytelenség megállapítása időbeli hatályának a korlátozása alól.

111 A fenti megfontolások összességéből az következik, hogy a 2013/448 határozat 4. cikkét és II. mellékletét érintő érvénytelenség megállapításának az időbeli hatályát korlátozni kell oly módon, hogy egyrészt e megállapítás csak a jelen ítélet kihirdetésének az időpontjától számított tíz hónapos időszak lejártával hatályosul annak érdekében, hogy a Bizottságnak lehetősége nyíljon a szükséges intézkedések elfogadására, és másrészt az ezen időszak során az érvénytelenített rendelkezések alapján elfogadott intézkedések nem vitathatóak.

A költségekről

112 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróságok előtt folyamatban lévő eljárások egy szakaszát képezi, ezen bíróságok döntenek a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) **A C-191/14. és C-192/14. sz. ügyekben az első, második, harmadik és negyedik kérdés vizsgálata, a C-295/14. sz. ügyben a harmadik kérdés vizsgálata, valamint a C-389/14. és a C-391/14–C-393/14. sz. ügyekben az első kérdés vizsgálata nem tárt fel olyan tényezőt, amely hatással lenne a kibocsátási egységekre vonatkozó harmonizált ingyenes kiosztás uniós szintű átmeneti szabályainak a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 10a. cikke értelmében történő meghatározásáról szóló, 2011. április 27-i 2011/278/EU bizottsági határozat 15. cikke (3) bekezdésének az érvényességére abban a tekintetben, hogy e 15. cikk (3) bekezdése az éves maximális kibocsátásiegység-mennyiség tekintetében kizárja a villamosenergia-termelők kibocsátásainak a figyelembevételét.**

2) **Az üvegházhatású gázok kibocsátási egységeinek a 2003/87/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 11. cikkének (3) bekezdésével összhangban történő átmeneti ingyenes kiosztását szolgáló nemzeti végrehajtási intézkedésekről szóló, 2013. szeptember 5-i 2013/448/EU bizottsági határozat 4. cikke és II. melléklete érvénytelen.**

3) **A 2013/448 határozat 4. cikkét és II. mellékletét érintő érvénytelenség megállapításának az időbeli hatálya korlátozásra kerül oly módon, hogy egyrészt az csak a jelen ítélet kihirdetésének az időpontjától számított tíz hónapos időszak lejártával hatályosul annak érdekében, hogy az Európai Bizottságnak lehetősége nyíljon a szükséges intézkedések elfogadására, és másrészt az ezen időszak során az érvénytelenített rendelkezések alapján elfogadott intézkedések nem vitathatóak.**

Aláírások